

שמנתה עמיהקה א

גלוון תל"ד | פרשת שלח | תש"פ | קהילת חניכי היישובות | רמות ב'

פָּנִים הַלְכָה

האם רשאי הבן

להניח לאביו לשמשו

אליאת **בירושלמי** (*פ' דפח הח"א ו' דקידושין ח"ו*) – אמר ר' ישמעאל בא וקידשת עליו לרבותינו, אמרה להן גיירו בשםשמעאל בני שאיןו נהג בי כבוד, באותה שענה נתרכמו פניהם של ربבותינו אמרו אפשר ר' ישמעאל לא נהג בכבוד אבותוי, אמרו לה מה עביד לך, אמרה כד זו נפק מבית ועדת אנא בעי משגוזה ריגלוי ומישת מהן ולא שבק לי, אמרו לו הוαι והוא רצינה הוא כבודה.

ופי הפני משה (שם) – כשהוא יוצא מאב בית המדרש ובא לבית הרוצה אני לרוחן ורגלו ולשותות המים מחותמת חישק אהבתו המים ולא מניח אותו לעשות כן. ואמרו לו הרים המים הויאל והוא רצינה ינήנה לעשות כן. ובהזאת מהרואן גורבדה

ובקיטס כבבון ר' ירוחם (מי' חי' ציד' ר' ירוחם – כתוב הבב' יוז"ד סי' ר' ירוחם) – ופסק ר' ירוחם כי אין בקבוק בין אביו לבין אמו. ולפניהם נראה דאייכא לאפלוגוי בambilתא בין אם אביו בן תורה לאם אינו בן תורה. מדרשינו בתלמודא דרבנן (קדושים א'): אמר ליה רב יעקב בר אבורה לאבויו כגוון אננו עד דאתנית מאבי רבו אמר מדיли לי כסא, ואמא מזוגא לי, היכי עיביד, אל' אבא מאמך קבל מאביך לא תקבל כיון דבר תורה הוא חילשה דעתיה.

ויעיינו במהדרש' באקידושין דבニアן דאפי' למ"ד (לט.) דבニアן האב ובו הרוב שמחול על כבודו הוא מחול, היינו הכבד שראו לתלמיד לעשות לרבו, אבל אם הרוב עשוše כבוד לתלמידיו כי הכא אינו מחול, דמ"מ חילשה תושיבת.

ובמקרה שם שכתוב ד�ע"ג שהרב שוחל על כבודו מחול, מ"מ צריך לעשות לו הידור קצת וכדמיטי (שם רב:) עובדא דרבא ורב פפא קפדי על זה). וכדבריו בבי' פסק המחבר **בש"ע** (שם סכ"ה) - אם האב רווחה לשרת הבן מותר לקבב ממנה, אאי' האב בן תורה.
ויעיינו בחוי **אדם** (חל' כיבוד אב ואם כלס"ז אות כ"ו) שכתב Adams האב רוצה לשרת הבן מותר לקבל ממנו אאי' האב בן תורה דבלאו הци אסור להשתמש בבן תורה ע"כ. ונראה משלונו דס"ל דזהה דינא דין הוא מדין כבוד ת"ח, ודלא כפשות הדברים דהוא משום כבוד אב דחלשה דעתיה. ואפשר אף הח'א ס"ל דאיית בית משום כבוד אב, אלא אתה למייר דבלאו הци יש אסור בזוה אף מצד כבוד ת"ח, ועוד י"ל דכוונתו דכיכון דבלאו הци אסור להשתמש בבן תורה והוא משמש בז חלה דעתו ותו עובר נמי משום כבוד אב.

ובגדעת הר' ירוחם גיל דסיל כמיש' הר' זון בקידושין שם - פ' מותך שהיה הוא ביותר אהוב וקרוב לאביו ולאמו היו עושים לו געגועין אלו. ואמר שלא קיבל מאביו. ומיהו אם היה אביו מקפיד בדבר הרבה יקבל, מדרורסי' בירושלמי דפ' קדאה (ה"א) אמרו של ר' ישמעאל אתה וקבלה עלייך וכו', ומכאן אתה למד כן אף לאביו.

והיו דס"ל זה דרבנן אידייתו בסתמא דרוצה לשרטתו, דבכה"ג אם האב בן תורה לא קיבל ממונו, אבל באfon שבאו או אמו מופצרים בו הרבה ורוצחים שיקבלו שירותם, רצונם זהה בבודם. ויעיין ביש"ש (קדושין סי' ס"ה) דחכיא דבר ר' הילן.

אולם המחבר עי' לא ס"ל חילוק זה, ואילך מא ק"ל בדברי הבבלי על דברי חילוק זה, ולא ל"ל לדוחות דברי הרי ירושלים. וא"כ מוצא דס"ל לדינא דאף אם באו מפקיד בבדר הרבה שיקבלו ממונו, כל שבאו בן

שְׁמַעְתָּא אֶלְיָהָא דְחַלְבָתָא

**האם "געול בקבוקי יין" מועיל בחותם
מפני מגע עכו"ם**

א. יין של עכו"ם וסתם יינס. **ב.** מגן עכו"ם. **ג.** לחוש לאיחרוף ולשמה נגע. **ד.** שומר יוצא ונכנס. **ה.** חותם תוך חותם. **ו.** הכרעת הפוקסים. **ז.** לבדוק אחר החותם. **ח.** נור על חותמו ללא הברין. **ט.** מה בבלח חותם. **י.** אוטיות. **יא.** מאנל. **יב.** מגנול של זמננו.

שנו מוצר חדש המכרא "מנעל בקבוקי יין", שהוא פקק המותלבש על פי הקבוק עם מנעל מספירים של י' או ד' גלגים (תלווי-דגדם) הניגן לפתוח רף עיי' קוד. ונשלנו האם מועל פקק זה להתרז' מחוש מגע ער'ם או שיש לחוש שינסה העכ'ים לפתחו

יעי' עז' (ח): שאף מגע עכו"ם בירין שלנו אסור אף בהנאה. וכן פסקו הטשו"ע (שם).

ב. זמן הוה (רברב' ברכות) בשם בז"ה בשים בז"ה יזכרית בו דבש אליהן על שם הנאות אשר זכה ע"ז אמי איחור הנאה בזמןנו גון בינו לעלינו אולם

ברנשטיין: (בזאת, נזכר בפער) על שפט האגדה שבודאי אין זכותו במאגרם. בין שמות. ואלפּרָנְדֶרְשָׁבָּא (תורה בא' היה שא' מ'). כת' שכבר נהגו בזוה איסור בכל הארץות האלה וופי בהנאה. והבּי' (שם) כת' שנראה מסתימת לרומבּרָס (כא"א פ"א היי) שלא חלק בזוה.

...**ח' ש. איהוף ושם נג** לעובי בעי"ז (סד): שאמרו שלא מיחידין יין אצל עכו"ם (כלומר יין שבשותות ישראל ומיחיד הגוי עמו) כי חשובין שהעכו"ם יגע או חליף הין, עי"ש ברשי"ז (די"ה אבל). וכן הוא בשעו"ז (ס"י קכח ט"א או) שעכו"ם שנטהיר עד הין, אף בשרותינו, אף עשה מועט, וכתיב הרמ"א (ס"ד שי"א בחובזה) שאין העכו"ם מונכין, אף"י אין נפש בגב שרי, אלא"כ יש לחוש שנgeo לסתורת מומו או להנאה אחרה. מיהו אם פי' החabitת רחוב, או שהוא בקנקן שיש לחוש שם נגע בו דרך מתפקיד, ייחסין, ע"כ. ומ"מ אף כישיש השגיעה לרמ"א אין נסר ממקומ הפסד אלא בשתייה בלבד כנ"ל בא בות, וכן הא בASH"Z (ס"ק י). ובדעת הצע"ץ (ס"י פ) דבכה"ג נססר אף כדייבוד.

יעי ברשב"א (ותוא"ה בהיא ש"זנו : וכקרר מה): שבסתומתמא לא חמי"ש נגע אפי' היה עמוד בעד הין סמוך בכדי פישוט ידים, דכל שאין לו שות נגע בלא חמי"ש והלא בקהל ליגע, וכותב דיל' דכיוון שידעו הגוי שיפסיד הישראל יינו אשר יגע בו מירחת הגוי, והכי נמי תימוח אמא לא חמי"ש וכותב דיל' דכיוון שידעו הגוי שיפסיד הישראל יינו אשר יגע בו מירחת הגוי, וכ"כ הרא"ש (פ"י סי' ב) ועיי' שטמה ע"ז ננניא בתוספתא (שם) פרואד שישראל וגוי כונסini לתוכו יין אף על פי שהabitות פtotות והגוי יושב מותר מפני שוחקתו משותמר, ע"כ. וכ"כ הרא"ז (שם ס. ב. ברכ"ז, ד"ה והנ'). וכן פסק השיע"ע (שם ס"ע ב). ובאיור הב"ח (אותה שכ"ז) דוקא בביית הפתוח לרה"ר וישראלים רברב רבבה"ר בא לא הרי לא מירחת והבראו הש"ד (ס"ה ג) ונוי לעיל עית המתמ"א לנו יחו ונינה הוציאו).

ר' שומר יוצא ונכנס
במקומות שמעמיד שומר ישראל שהעכו"ם לא יגע, מועל, כמבודר במשנה בע"ז (סא) הובא בשו"ע (ס"י קולא ס"ע). ועי' בע"ז שם שאין השומר צריך להיות יושב ושמור אלא אף אם יוצא ונכנס מהני. וכן פסק השו"ע (ס"י קטף ורשי קולא) שהמנינו עכו"ם בחנותו יצא לbehachן או בבית המרחץ, אפילו כשהוא זמן רב שרוי, מפני שהוא ירא בכל שעה עתיה יבא ויראי, ע"כ.

ג. חותם תוך חותם
 חז"ל שעשה שדעתו לשוחת את מונון אל בזעיבר. וכן נקט בביבא רוג'א (ס"י קקט א'ות א').
 ישנן אגדות אחד הולוקה ואחד השוכר בית בחצרו של נכריו ומפתחת או חותם ביד ישראל רבי אליעזר מתיר
 ושגורסים ומפתח וחותם. ועיי"ש דיאפסיקא הילכתא כרבבי אליעזר.
יעי"ו בtos' שם ד"ה ותרוייה) דאפי' בחותם אחד התיר רבי אליעזר, איך משם דגרסין מפתח או חותם ואי ממשם דאפי' לספרים
 גוגרים מפתח וחותם אייכא לפירושי דמפתח או חותם קאמור. ובאייר הרשב"א (תורה"א ביה ש"ז ב'): שטעםם כי אמרו בע"י (ס"ט): דרבנן
 כליעזר לא חיש ליזופא אי נמי מדלא קתני שני מפתחות או שני חותמות.
 אלא דע"י (לט) דאמרו חל, בשר, יין ותכלת שללחם ע"י עכו"ם, אסורהן בחותם א', בחותם תוך חותם מותרים. חילתיות,
 ווירוסים (שומן דגימות), פת וביבה מותרין אפילו בחותם א'. פרש"י (ד"ה אסורה) שאלו שצרכיכים חותם תוך חותם טעה הוא דברין.
 לדמייהן יקרים חי"י שחעכמים יטרוח ויזיין להחtipם, ועל היין חי"י שנינסכו, אבל שאר איסוריים לא טרח כליל האי וו"כ בחותם
 י"י sagi. והרשב"א (תורה"ק ב"ד ש"ב ב': ואוזר ח'): כת' דעתמא כי אלו אסורים מה"י וע"כ החמירו חכמים דוחותם בתוך חותם בעינן.
 ואע"פ שסתם יי"ן איןו אלא מדרבנן החמירו בו בשל תורה מסווק עלייהם וטרחוי ומזגייף חותם א'. ועי' בש"ע (ס"י
 ייחיש ע"א) שנקט בחרשב"א. והטורת חטא' (כל ב' א') כת' שטוב להחמיר לכל הפירושים. והביאו הש"ך (ס"ק ד').
 מבואר דליין לא sagi בחותם א' אלא כרב אליעזר, וזה סוטר מה שבואר לעיל דק"יל כר"א. וכבר עמדו בזה בtos' שם לא. ד"ה
 אמרה והביאו בשים ר'ת חלק דלulos ביד גוי זוקא הוא דסגי בחותם א' משם דמירתת ולא מזויין, אבל ביד ישראל חדש צrisk
 עני חותמות דבחותם א' אייכא למיחיש שייזיין דלא מירתת כ"כ שהוא סבר שיש אימינו בו כיוון שם ישראלי עליו. ועיי"ש **שtos'**
 ופיו פירשו דחכא והחטם בעכ"ם איררי, כת' חלק בין שולח לחבירו ואני חזר ורואה חותמו להכירו אז צריך חותם בתוך
 וחותם דלא מרetta שסבירו אחר לא יכול היה היכא שמניחו ביד העכו"ם ועתיד לראות חותמו להכיר ד' בוחותם.
 בריה"ז א' כת' שנראיין דברי בעלי התוס' אבל אחרים כתבו דר"א לא בא לאחתיר יי' בוחותם א' אלא לממר דמפתח וחותם
 ההר'ז' א'.

הברית הפקידים שישי ב' וועת' בשׁוּעַ וס' קהיל שיטם בעדעה ראשונה להחמיר דאך במפקיד בעין ב' חותמות, והרמ"א (שם) כת' בשם י"א דלא בעין ב' וועת' בשׁוּעַ וס' קהיל שיטם בעדעה ראשונה להחמיר דאך במפקיד בעין ב' חותמות, והרמ"א (שם) כת' בשם י"א דלא בעין ב' וועת' בשׁוּעַ וס' קהיל שיטם בעדעה ראשונה להחמיר דאך במפקיד בעין ב' חותמות, והרמ"א (שם) כת' בשם י"א דלא בעין ב' וועת' בשׁוּעַ וס' קהיל שיטם בעדעה ראשונה להחמיר דאך במפקיד בעין ב' חותמות, והרמ"א (שם) כת' בשם י"א דלא בעין ב'

